

Gh. Asachi

L.4

Conduc de raza unei stele binevoitoare,
Coborî de pe colină păstoraşul Alviro,
Pe care totdeauna îl cheamă o frumoasă dorinţă
Spre crîng, refugiu solitar' al Muzelor şi al Leucăi.

El cîntă acolo pe citra încă nouă:
"Nestemată, mai limpede ca safirul oriental,
Care-ţi înfrumuseţează genul cu o nouă lumină,
O, Leuca, admir virtuţile, nu farmecele tale".

În timp ce el cînta, Amor supărat, repezi
Dintr-un chiparos o săgeată, şi zise: "ispăşeşte
Mii de dispreţuri cu-o lovitură!..."

Răpit de Igia, el alergă la izvorul sfînt,
Şi aceea îi smulse săgeat adîncă din piept,
Dar nu-l lecui, aşa cum chipu l-arată.

(*Leucaida lui Alvaro Corintio-Dacico (G. Asachi)*. Traducere, ediţie. prefaţă şi studiu de G. Sorescu, Minerva, Bucureşti, 1974, p. 17)